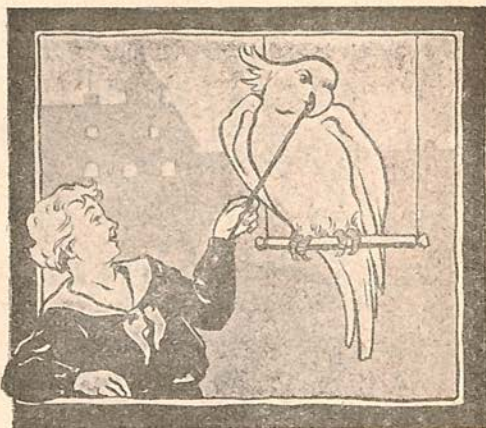

Отидох си разгневен. От тоя ден избухна жестока война между мене и папагала. Щом отидех при него, аз го предизвиквах и той побесняваше от яд. Ту го гжделичках с жс сламка по шията, ту го замерех с топчета хляб. Той разтваряше човката си и произнасяше неразбрани заплашителни думи.

Сжседката плетеше чорап до прозореца, заплашваше ме с пржст и често казваше:

— Петре, остави на мира птицата. Ти помниш, какво се случи вече веднаж с тебе. Ако проджлжаваш така, още по зле ще си изпатиш!

Един ден аз разбутвах храната на папагала. Изведнаж той се хвжрли вжрху мене, зграбчи ме за косата, заби острите си нокти в главата ми и почна да тегли като сжс железни клещи косата ми. Цялата улица кжнна от моя вик. Сжседката едвам откопчи папагала от главата ми. Отидох си разплакан в кжщи.

Наскоро после тая случка аз влязох в кухнята. Баба режеше майданоз. Миризмата на тоя бурен задразни носа ми, и аз почнах да разпитвам за него. Баба ми каза, че с майданоза подправят гозбите, но че той е смжртна отрова за папагалите.

Като чух това, аз взех стржкче майданоз и отидох в килера. Тука почнах да размислям. В ржката си джржах смжртта на папагала.

Джлго се сжветвах сам сжс себе си. Най-после излязох от килера и отидох при папагала. Аз му показвах отровното стржкче и рекох:

— Погледни: това е майданоз. Ако бях примесил тия кждрави листа в твоите конопени семки, ти щеше да умреш и аз щях да си отмжстя. Но сега ти подарявам живота.

Като казах това, аз хвжрлих бурена през прозореца. От тоя ден престанах да мжча папагала.